

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Ἡ χρονολογικὴ θέσις τοῦ θερισμοῦ. — Ὁ σκοπὸς καὶ ἡ μεγάλη αὐτοῦ σπουδαιότης. — Ἡ ἐστία τῶν χρονολογικῶν προφητεῶν. — Προπαρασκευαί διὰ τὸν θερισμόν. — Σημαδία τῆς συμπτώσεως τῶν προφητικῶν μαρτυρητῶν — Ἡ παρουσία τοῦ κυρίου. — Λογικοφανεῖς ἀντιρρήσεις ἀπαντώμεναι. — Εἴσοδος εἰς τὰς χαρὰς τοῦ κυρίου ἡμῶν.

« Ὁ θερισμὸς συντέλεια αἰῶνος ἔστιν ». — Ματθ. ιγ΄. 39.

Ο! ἐπιμελεῖς ἀναγνώσται θὰ ἔχωσι βεβαίως παρατηρήσει ὅτι ἡ χρονικὴ περίοδος ἡ ὀριζομένη « Ὁ Ἔσχατος Καιρὸς » ὀνομάζεται οὕτω λίαν προσφυνῶς, ἀφοῦ οὐχὶ μόνον ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου λήγει ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἐν αὐτῷ, ἐπίσης, καταλήγουσι καὶ ἐκπληροῦνται πᾶσαι αἱ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου ἀφορῶσαι προφητεῖαι. Οἱ αὐτοὶ ἀναγνώσται θὰ ἐσημείωσαν, ὡσαύτως, τὴν εἰδικὴν σπουδαιότητα, ἣν κέκτηνται τὰ τελευταῖα 40 ἐκ τῶν 115 ἐκείνων ἐτῶν 1874 - 1914, ἅτινα καλοῦνται ἡ « Συντέλεια » ἢ ὁ « Θερισμός ».

Ἡ βραχεῖα αὕτη περίοδος εἶναι ἡ μᾶλλον βαρυσήμαντος καὶ πλήρης γεγονότων περίοδος τοῦ ὄλου αἰῶνος διότι κατ' αὐτὴν πᾶσα ἡ καρποφορία τοῦ αἰῶνος ἀνάγκη νὰ περισυλλεγῇ καὶ διατεθῇ, ὁ δὲ ἄγρός, ὅστις εἶναι ὁ κόσμος (Ματθ. ιγ΄. 38), δέον νὰ ἀποκαθαρθῇ, ἀροτριασθῇ καὶ ἐτοιμασθῇ διὰ τινα ἄλλον καιρὸν σπορᾶς καὶ θερισμοῦ — τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα. Ἡ σπουδαιότης τῶν συμβαινόντων κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ θερισμοῦ, οὐδὲ δύναται κἄν νὰ ὑπεριμηθῇ, καὶ μὲν ὅλον τοῦτο ὁ κόσμος δὲν θὰ γνωρίζῃ κἄν τὰ λαμβάνοντα χῶραν, μέχρις οὗ αἱ ἰσχυραὶ ἂν καὶ μὴ ἀναγνωριζόμεναι δυνάμεις αὐτοῦ συμπληρώσωσι τὸ ὠρισμένον ἔργον των. Δέον, ἀληθῶς, νὰ ἔχωμεν ὑπ ὄψιν ὅτι ὁ Θερισμὸς οὗτος δὲν εἶναι θερισμὸς ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι οὗτος ἀφορᾷ οὐχὶ τοὺς Μωαμεθανοὺς

Βραχμάνους Βουδδιστάς, κ.λ.π., ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν καὶ μόνον, καὶ τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον μετ' αὐτῆς συσχετισμένους— ἐνὶ λόγῳ τὸν λεγόμενον «χριστιανικὸν κόσμον».

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ κόσμος θέλει διατελεῖ ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Θερισμοῦ, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου αὐτοῦ, καίτοι ἐν τρόμῳ καὶ φόβῳ διὰ τὴν ἔκβασιν τῶν παραδόξων συμβαινόντων κατ' αὐτὴν (Ἦσα. κη'. 21), τὸ μικρὸν ποίμνιον τοῦ Κυρίου, οἱ ἀφιερωμένοι αὐτοῦ μαθηταί, οἵτινες εἰσιν ἤδη ζῶντες, ἀπολαύουσι πολὺ μεγαλείτερον φῶς παρ' ὅτι ποτὲ ὑπῆρξε προνόμιον οἰωνοδήποτε ἐκ τῶν προηγηθέντων αὐτοῖς ἀγίων διότι, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, πᾶσαι αἱ ἀκτῖνες τῶν προφητικῶν μαρτυριῶν, συγκεντροῦνται εἰς μεγάλην τιὰ ἐστίαν, καταυγάζουσαι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πίστεως τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν κατὰ τὸ παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ (1799), ὁ Θεὸς προετοιμάζει τὸν εἰς Αὐτὸν ἀφιερωμένον «ἅγιόν Του λαὸν», τὸ «Ἁγιαστήριόν του», διὰ τὰς μεγάλας εὐλογίας τὰς ὁποίας προέδεται νὰ ἐκχύσῃ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τεσσαράκοντα τοῦτων ἐτῶν τοῦ θερισμοῦ αἱ ὁποιαὶ εὐλογίαι σκοποῦνται ἐπίσης ὡς εἰδικὴ προπαρασκευὴ διὰ τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἴσοδον αὐτῶν εἰς τὴν πλήρη χαρὰν καὶ τὴν μετ' Αὐτοῦ συνκληρονομίαν, ὡς νύμφη Αὐτοῦ. Εἰς τὸν «ᾠρισμένον καιρὸν» ἀκριβῶς, εἰς τὸ 1799, τὸ τέλος τῶν 1260 ἡμερῶν, ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἄνθρώπου τῆς Ἀνομίας, τοῦ μεγάλου τυράννου τῆς Ἐκκλησίας, συνειρίβη, καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἀφηρέθη ἀπ' αὐτοῦ. Δι' ἐνὸς πατάγματος τῆς κραταιᾶς Αὐτοῦ χειρός, ὁ Θεὸς συνέτριψεν ἐκεῖ τὰς πέδας τῆς Σιών, καὶ ἐπέταξεν εἰς τοὺς καταδυναστευομένους νὰ ἀπέλθωσιν ἐλεύθεροι. Καὶ ἐξῆλθον, καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐξερχόμενοι ἢ τῆς τάξεως τοῦ «Ἁγιαστηρίου», ὁ «ἅγιος λαὸς», ἀσθενεῖς καὶ χωλαίνοντες, καὶ σχεδὸν γυμνοὶ καὶ τυφλοὶ, ἀπὸ τοῦ δεσποτηρίου τοῦ σκοτίους, τῆς ρυπαρότητος καὶ ἀθλιότητος τῆς παπικῆς δουλείας. Δυστυχεῖς ψυχαί! Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπαισίων φλογῶν τοῦ διωγμοῦ ἠγωνίζοντο νὰ ὑπηρετῶσι πι-

σιῶς τὸν Θεὸν, προσκολλώμενοι εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὃν χρόνον πᾶσα ἄλλη ἀλήθεια εἶχεν ἐντελῶς σαρωθῆ καὶ ἐκλείψῃ, καὶ προσπαθοῦντες θαρραλέως ν' ἀπελευθερώσωσι τοὺς «Δύο Μάρτυρας» τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐπὶ τόσους αἰῶνας διετέλουν δεδεμένοι (τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην), καὶ οἵτινες προεφήτευον μόνον ὑπὸ τὸν σάκκον τῶν νεκρῶν γλωσσῶν — Ἀποκλ. ια'. 3.

Ἐν τῇ σοφίᾳ Αὐτοῦ, ὁ Θεὸς δὲν κατέκλυσεν αὐτοὺς διὰ τῆς μεγάλης πλημμύρας τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἤδη χορηγεῖ εἰς τοὺς ἀγίους. Ὡδήγησεν αὐτοὺς ἡσυχῶς πρὸς τὰ ἔμπροσ, βῆμα πρὸς βῆμα, καθαρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τῶν παπικῶν μισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπεκάθητι εἰσέτι εἰς αὐτοὺς. Ὡς δὲ ὁ Θεὸς εἴλκυεν αὐτοὺς, ἡ τάξις τοῦ Ἀγιασθηρίου προέβαιεν ἀκολουθοῦσα, ἀναγνώριζουσα τὴν φωνὴν τοῦ Καλοῦ Ποιμένου εἰς τοὺς τόνους τῆς ἀληθείας, ἧτις διεπόμπευε τὰς παλαιὰς πλάνας, μέχρι τοῦ 1846, τὸ ὁποῖον ἔτις ἡ προφητεία δεικνύει ὡς τὸν καιρὸν καθ' ὃν πυρὴν τις τοῦ «Ἀγίου λαοῦ», τοῦ «Ἀγιασθηρίου», ἤθελεν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῶν πλανῶν τοῦ Παπισμοῦ, ὄντες κεκαθαρμένοι ἀπὸ μολυσμάτων, καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀντικαταστήσωσι τὰς ἀκαθάρτους ἀνθρωπίνους θεωρίας διὰ τῶν καθαρῶν καὶ ὠραίων ἀρχῶν τῆς ἀληθείας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος καὶ οἱ ἀπόστολοι ἐθεμελίωσαν τὴν ἐκκλησίαν. Βαθμιαίως οὗτοι ἤχθησαν εἰς τὸ νὰ προσδοκῶσι τὸ μέγα κορύφωμα τῆς μακαριότητος, ὅποτε αὐτὸς ὁ Κύριος ἤθελεν ἔλθεῖ, εἰς τὸν θερισμὸν τοῦ αἰῶνος. Ἡ περισκεμμένη αὐτῶν μελέτη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἀξιοσύντατος ἐπιθυμία των νὰ γνωρίσωσιν ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ οἱ ἄγγελοι ἀκόμη ἐπιθυμοῦσι νὰ παρακύψωσιν (Α'. Πέτρ. α'. 12), ηὐλογήθησαν μεγάλως, καίτοι αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῶν δὲν ἐδόθησαν αὐτοῖς τελείως.

Μικρά τις μερὶς πιστῶν ἐδιδάχθη καὶ ἐπαιδαγωγήθη τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸν Λόγον τῆς ἀληθείας, ἐπληρώθη διὰ τοῦ πνεύματός του, ἠγγίσθη καὶ ἀπεχωρίσθη τοῦ κόσμου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τῆς ὑπερηφανείας, καὶ, διὰ τῆς παιδείας τῆς κατὰ τὸ 1844 ἀποτυχίας, ἤχθη εἰς ταπεινοτέραν ἐπάφειν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεὸν ἢ δὲ προ-

λεχθεῖσα τριοκονταετῆς βραδύτης ἀνέπτυξεν ἐν τοῖς ἀγίοις ὑπομονὴν, ταπεινοφροσύνην καὶ ὑποταγὴν ἐν ἀγάπῃ, μέχρις οὗ οἱ φύλακες, οἱ ἀγρυπνοῦντες, ἔλαβον, εἰς τὸ τέλος τῶν « 1335 ἡμερῶν (εἰς τὸ 1874, τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ), καὶ ἐξαπεστάλησαν νὰ διακηρύξωσιν πρὸς ὅλην τὴν τάξιν τοῦ Ἀγιαστηρίου τὴν χαρμόσουν ἀγγελίαν, « Ἴδου ὁ Νυμφίος » ! Πάντες δὲ οἱ ἐκ τῆς τάξεως ταύτης ἀκούοντες, ἅμα ὡς κατανόησιν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀγγελίας, ὑψώνουσιν ἐπίσης τὰς φωνὰς αὐτῶν, λέγοντες. « Ἴδου ὁ Νυμφίος ». Καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀγίους ἀγγελία αὕτη τοῦ θερισμοῦ ἐξακολουθεῖ ἐξαγγελιομένη, καὶ θὰ ἐξαγγέλληται μέχρις οὗ πάντες οἱ ἀφιερωμένοι καὶ πιστοὶ τοῦ Κυρίου ἀκούσωσιν αὐτήν. Ἡ ἀγγελία αὕτη δὲν ἀφορᾷ ἐν τῷ παρόντι τὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνον τὴν μέλλουσαν τοῦ Χριστοῦ νύμφην. Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν εἶναι ὁ Νυμφίος οἰασθήποτε ἄλλης τάξεως ἀνθρώπων. Ἡ γνώσις τῆς παρουσίας Αὐτοῦ ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ θὰ προσγείνη εἰς τὸν κόσμον ἄλλως πως, καὶ βραδύτερον. Οὐδεὶς ἄλλος ἤδη εἶναι παρεσκευασμένος νὰ δεχθῆ τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐκτὸς τῶν ἀφιερωμένων τέκνων τοῦ Θεοῦ, τῆς τάξεως τοῦ Ἀγιαστηρίου. Εἰς τὸ « στρατευμα » τῶν κατ' ὄνομα Χριστιανῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν κόσμον, ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶνε μωρία οὔτε καὶ εἶναι οὔτοι διατεθειμένοι νὰ ἐξετάσωσι τὰς εἰς τοὺς παρόντας τόμους ἐκτιθεμένας ἀποδείξεις.

Καὶ οὐχὶ μόνον οὕτω παρεσκεύασεν ὁ Κύριος τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς διὰ τριβῶν τὰς ὁποίας οὔτοι δὲν ἐγνώριζον, ἀλλὰ διὰ τὸν εἰδικὸν τοῦτον καιρὸν τῆς ἀνάγκης ἐπρομήθευσε θαυμάσια βοηθήματα διὰ τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν, οἷα εἶναι τὰ Ταμεῖα πρὸς εὐχερῆ εὔρεσιν παντὸς ζητήματος ἢ λέξεως ἐν ταῖς Γραφαῖς, καὶ αἱ ποικίλαι καὶ πολὺτοι μεταφράσεις τῶν Γραφῶν, ὡς ἐπίσης αἱ θαυμάσιαι εὐκολίαι πρὸς ἐκτύπωσιν, δημοσίευσιν καὶ διὰ τῶν ταχυδρομείων διάδοσιν τῆς ἀληθείας, καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς γενικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὥστε πάντες νὰ δύνανται νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ μελετῶσι μόνοι των, καὶ δοκιμάζωσι πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἱκανοποιήσιν πάσας τὰς προσαγομένας διδασκαλίας ταῦτα δὲ πάντα ὑπὸ ὅλως εἰρηνικὰς περιστάσεις, ὥστε οὐδεὶς νὰ δύ-

ναται νὰ παρενοχλῆ ἢ ἐκφοβίξῃ αὐτοὺς ὥστε νὰ μὴ ἐξασκῶσι πλήρη ἐλευθερίαν συνειδήσεως εἰς τὸ τοιοῦτον ἔργον τῶν.

Μετὰ τὴν ἐπισταμένην ἀνάγνωσιν τῶν προηγηθέντων κεφαλαίων τοῦ παρόντος, ὡς καὶ τοῦ προηγουμένου τόμου, ὁ περιεσκεμμένος ἀναγνώστης θέλει παρατηρήσει ὅτι, ἐνῶν ἐκάστη τῶν ἐκτεθεισῶν χρονολογικῶν προφητειῶν ἐξυπηρετεῖ καὶ συμπληροῖ χωριστὸν τινα καὶ διακεκριμένον σκοπὸν, ὁ κεντρικὸς ὁμῶς σκοπὸς τῆς ἐνιαίας καὶ ἑναρμονίου αὐτῶν μαρτυρίας ἀποβλέπει νὰ σημειώσῃ καὶ ὑποδείξῃ μετὰ ὀριστικότητος καὶ ἀκριβείας, εἴτε δι' ἐμμέσων ἢ καὶ δι' ἀμέσων ἀποδείξεων, ἢ καὶ διὰ ἐπιβεβαιωτικῶν μαρτυριῶν, τὴν χρονολογίαν τῆς Δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν τῇ γῆ, ὡς ἐπίσης νὰ ὑποδείξῃ τοὺς διαφόρους σταθμοὺς καὶ τὰ μέσα τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῆς, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ.

Ὅπως κατανοήσωμεν τὴν δύναμιν τῶν διαφόρων αὐτῶν προφητειῶν καὶ τὴν σχέσιν ἢ ἀναφορὰν αὐτῶν πρὸς τὰς κεντρικὰς αὐτὰς ἀληθείας, ἅς συγκεντρώσωμεν πάσας ταύτας ἐπὶ μιᾶς ἐστίας, καὶ παρατηρήσωμεν τίνι τρόπῳ αἰ ἀκτῖνες αὐταὶ τῶν μαρτυριῶν συγκιρνώνται ἐνιαίως καὶ ἑπαρμονίως, εὐκρινῶς ἀποκαλύπτουσαι τὸ μακάριον γεγονός τοῦ, ὅχι ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται, οὔτε ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ ταχέως, ἀλλ' ὅτι ἤδη ἦλθεν ὅτι εἶναι ἤδη παρών, πνευματικὸς βασιλεὺς, ἰδρῦων πνευματικὴν αὐτοκρατορίαν, κατὰ τὸν θερισμὸν ἢ τὴν συντέλειαν, τὸ τέλος, τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ ἤδη ἀνατέλλοντος Χιλιετοῦς αἰῶνος Εἶδομεν, ἐν πρώτοις, ὅτι μέλλουσι νὰ ἔλθωσι «Καιροὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων» — «Καιροὶ ἀναψύξεως» (Πράξ. γ'. 19). Εἶδομεν ὡσαύτως ὅτι Κύριος ὁ Ἰεχωβά «ἔστησεν ἡμέραν [τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα], ἐν ἣ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὤρισε, πίστιν παρασχών πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν» (Πράξ. ιζ'. 31) ἀκολούθως εἶδομεν ὅτι ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου ὑπῆρξε καιρὸς δοκιμασίας ἢ ἡμέρα κρίσεως τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι αὕτη λήγει μετὰ θερισμοῦ καὶ τῆς ἐνδοξάσεως ἐκείνων, οἵτινες μέλλουσι νὰ ζήσωσι καὶ βασιλεύσωσι μετὰ τοῦ Χριστοῦ

ἐπὶ χίλια ἔτη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρισεως τοῦ κόσμου, κατὰ τοὺς Καιροὺς τῆς Ἀποκαταστάσεως καὶ εἶδομεν ἐξίσου ὅτι αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ Σατανᾶ, δεόν να δώσωσι θέσιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς δόξης. Πάντα ταῦτα τὰ μεγάλα γεγονότα ἀνάγκη να βραδύνωσι μέχρι τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ βασιλέως, Νύμφιου καὶ Θεριστοῦ, ἡ παρουσία καὶ τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου μέλλουσι να φέρωσι πάντα ταῦτα εἰς πέρας, ὡς προελέχθη.

Οἱ κύκλοι τοῦ τυπικοῦ Ἰωβιλαίου ὑπέδειξαν ἡμῖν τὸ ἔτος 1874 μ. Χ. ὡς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἐντούτοις ἡ ρηθεῖσα χρονολογία ἔκειτο ἐν αὐτοῖς τόσον εὐμηχάνως κεκρυμμένη, ὥστε ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆς ν' ἀποβῆ ἀδύνατος μέχρι τοῦ «Ἐσχάτου Καιροῦ». Ἡ δὲ μαρτυρία ἐκείνη κατέστη διπλασίως ἰσχυρὰ δι' ἀποδείξεων ἐκ δύο ἀπόψεων — τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητιῶν — τῶν δύο τούτων ὄντων καθ' ὀλοκληρίαν ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἐξίσου σαφῶν καὶ πειστικῶν.

Ὁ θαυμάσιος παραλληλισμὸς τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας ἐδίδαξεν ἡμῖν τὴν ἰδίαν ἀλήθειαν μετὰ ἐπιπροσθέτων γνωρισμάτων. Ἡ δευτέρα ἔλευσις, ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εἰς τὸ τέλος ἢ τὸν θερισμόν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπισυμβᾶσα τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874, ἀποδεικνύεται ὡς λαβοῦσα χώραν εἰς χρονικὸν σημεῖον ἐπακριβῶς παράλληλον πρὸς τὸν χρόνον τῆς πρώτης αὐτοῦ παρουσίας, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος. (Ὅρα Πίνακα Ἀντιστοιχιῶν, ἢ Παραλλήλων Οἰκονομιῶν, Τόμ. Β' σελ. 282 καὶ 283.) Ὡς δὲ ἕκαστος περιφανῆς χαρακτήρ τῆς Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας σημειοῦται δι' ἀντιστοίχου παραλλήλου ἐν τῇ τυπικῇ οἰκονομίᾳ, οὕτως εὐρίσκομεν ὅτι καὶ τὸ ἀξιοσημείωτον αὐτὸ γεγονός, τὸ διὰ τοῦ Ἰοβιλαίου διδασκόμενον, κέκτηται τὸ ἀντίστοιχον αὐτῷ παράλληλον. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὡς Νύμφιου, Θεριστοῦ καὶ Βασιλέως δεικνύεται εἰς ἀμφοτέρας τὰς οἰκονομίας. Ἀκόμη καὶ τὸ ἐκ μέρους τῶν παρθενων κίνημα, ἐξεληθουσῶν εἰς ἀπάντησιν Αὐτοῦ, ἡ ἀποτυχία τῆς προσδοκίας των, καὶ ἡ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη χρονικὴ ἀναβολή, κέκτινται τὴν παραλληλίαν αὐτῶν εἰς τε τὸν χρόνον καὶ τὰς περιστάσεις. Ὁ δὲ παραλλη-

λισμὸς οὗτος συνεχίζεται μέχρι τοῦ πλήρους τέλους τοῦ θεριδμοῦ τῆς παρούσης οικονομίας — μέχρι τῆς ἀνατροπῆς τῶν καθ' ὁμολογίαν Χριστιανικῶν Βασιλείων, τῶν πράγματι «βασιλείων τοῦ κόσμου τούτου», καὶ τῆς πλήρους ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς, εἰς τὸ 1914, τὸ τέλος τῶν καιρῶν τῶν Ἑθνῶν (ἴδε Τόμος Β΄. Κεφ. Δ΄.) Ἡ ἐπερχομένη αὕτη θλίψις καὶ ἀνατροπή, εἶδομεν ὅτι ἔσχε τὴν παράλληλον αὐτῆς θλίψιν καὶ ἀνατροπὴν ἐν τῇ καισαυροφῇ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν τῇ πλήρει ἀνατροπῇ τῆς Ἰουδαϊκῆς πολιτείας, εἰς τὸ 70 μ. Χ., — ἡ ὁποία εἶνε ἄλλη ἐπίσης παραλληλία ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τε τὸν χρόνον καὶ τὰς περιστάσεις.

Ἐπὶ πλέον, εὔρομεν ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὑποδηλοῦται ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιήλ (ιβ΄. 1.), καὶ κατὰ τοιοῦτον μάλιστα τρόπον, ὥστε νὰ διατελῇ κεκαλυμμένος μέχρι οὗ τὰ προφητευόμενα ὡς μέλλοντα νὰ προηγηθῶσιν αὐτῆς γεγονότα λάβωσι χώραν, καὶ περάσωσιν εἰς τὴν ἱστορίαν ὁπότε ἤχθημεν νὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μιχαήλ καλύπτομενος εἶναι πράγματι Ἐκεῖνος τὸν Ὅποῖον αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπεμφαίνει — ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ — «Ὁ Ἄρχων ὁ Μέγας» — *Ναί, ἀναγνωρίζαμεν Αὐτὸν οὕτω: Εἶναι «Ὁ Ἄρχων τῆς Διαθήκης», «ὁ Ἰσχυρὸς Θεὸς [ἄρχων ἐξουσιαστικῆς], ὁ Πατὴρ [ὁ ζωοδότης] τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Δανλ. ια΄. 22, Ἡσα. θ΄. 6), ὅστις μέλλει «νὰ ἐγερθῆ» μετὰ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πάντων, καὶ προσφέρῃ αἰωνίαν ζωὴν εἰς τὰ θανόντα καὶ θνήσκοντα ἑκατομμύρια τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ διὰ τοῦ πολυτίμου Αὐτοῦ αἵματος ἀπολυτρωθέντα Παρακολουθήσαντες δὲ τὰς 1335 ἡμέρας τοῦ ιβ΄. κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ, μέχρι τοῦ τέλους αὐτῶν, καταληγουσῶν εἰς τὴν αὐτὴν χρονολογίαν (1874), δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐννοήσωμεν τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἄγγελος, ὅστις ὑπέδειξεν οὕτω τὴν χρονολογίαν, ἀνέφερεν αὐτὴν μετὰ τοιούτων ὀρων ἐξάρσεως καὶ ἀγαλλιάσεως — «Ὡ. ὁποία μακαριότης εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἀναμένει (ἢ ὑπομένει) [ὅστις διατελεῖ εἰς θέσιν προσδοκῶντος, ἀγρυπνοῦντος], καὶ φθάσῃ εἰς ἡμέρας χιλίας τρια-*

κοσίας καὶ τριάκοντα πέντε! » — εἰς τὸ 1874 μ. Χ. * Εἰς τὸν παρ' ἡμῶν δὲ γενόμενον ὑπολογισμόν τῶν ἐνταῦθα ἐκτιθεμένων συμβολικῶν καιρῶν, δεόν νὰ μὴ παροραθῇ δι' ἐχρησιμοποίησάμεν τὴν προμηθευθεῖσαν ἡμῖν κλεῖδα διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ πρώτη τοῦ Κυρίου ἔλευσις καὶ παρουσία ἐπεδεικνύετο — δηλ. μιᾶς συμβολικῆς ἡμέρας ἀντιπροσωπευούσης ἐν κατὰ γράμμα ἔτος. Τοιοῦτοτρόπως εὔρομεν σαφῶς ἀποδεικνυόμενον, ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία ἐγένετο τὸ 1874, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους ἐκείνου, ὡς ἀπεδείχθη εἰς τὸν Β'. Τόμον, Κεφ. Στ'.

Τοῦτο ὁμως δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Λογικοκανῆ τινα προσκόμματα διὰ τὴν πίστιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐνδεχόμενον νὰ προβάλλωσιν εἰσέτι εἰς τὴν διάνοιαν καὶ αὐτῶν τῶν μετ' ἐπιστασίας μελετώντων τὸ ζήτημα, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν πᾶν τοιοῦτον πρόσκομμα ἐκλείπον. Ἐπι παραδείγματι: εὐλόγως θὰ ἠδύνατό τις νὰ προβάλλῃ τὴν ἐρώτησιν, Πῶς συμβαίνει δι' ἡ ἀκριβῆς Γραφικὴ Χρονολογία καταλήγει εἰς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1872, δεικνύουσα τὴν χρονολογίαν ταύτην ὡς τὴν ἀρχῆν τῆς ἐβδόμης Χιλιετηρίδος, ἐνῶ οἱ κύ κλοι τοῦ Ἰωβιλαίου δεικνύουσι τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874 ὡς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως;

Ἡ φαινομενικὴ αὐτῇ ἀσυμφωνία τῆς χρονολογίας τῆς δευτέρας ἐλεύσεως πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐβδόμης χιλιετηρίδος ἐφαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς εἶναι «χαλαρὸς τις κοχλίας» (βίδα) νὰ εὐρίσκηται πού τῶν χρονολογικῶν ὑπολογισμῶν, καὶ ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐπανεξέτασιν τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τοῦ ἰδίου ἐξαγομένου. Συντονωτέρα, ἐντούτοις, σκέψις ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀποδεικνύει δι' ὃ Θεὸς εἶνε ἀκριβῆς τηρητῆς τοῦ χρόνου, καὶ δι' ὃ καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τῆς μαθηματικῆς αὐτοῦ ἀκριβείας. Δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν δι' ἠρχίσασμεν

* Τὸ ἔτος, ὡς ὑπολογίζεται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἀρχεῖται κατὰ Ὀκτώβριον. Ἐπομένως ὁ Ὀκτώβριος τοῦ 1874 ἦν πράγματι ἡ ἀρχὴ τοῦ 1875.

ὑπολογίζοντες τὴν χρονολογίαν ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ, καὶ ὅτι διάστημά τι ἐμεσολάβησε βεβαίως πρὶν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀμαρτήσωσι. Πόσον ἀκριβῶς ἦν τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα δὲν ἀναφέρεται δύο ἔτη, ἐντούτοις, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀπίθανος ὑπολογισμὸς. Πρὸ τῆς δημιουργίας τῆς Εὐας, ὁ Ἀδάμ ἀφένθη νὰ ζήσῃ ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα μόνος, ὅπως κατανοήσῃ τὴν ἔλλειψιν συντρόφου δι' ἑαυτὸν (Γέν. β'. 20) κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἶχε γνωρίσει καὶ ἀποδώσει ὀνόματα εἰς πάντα τὰ ζῶα ἐπίσης ἐγνώρισε τὰ διάφορα δένδρα καὶ φυτὰ τῆς Ἑδὲμ. Ἠκολούθησεν ἔπειτα ἡ δημιουργία τῆς Εὐας, καὶ χρονικὸν τι διάστημα θὰ ἐμεσολάβησε βεβαίως εἰς τὴν παρ' αὐτῶν ἀπόλαυσιν τοῦ ἐξαισίου καὶ τερπνοῦ περιβάλλοντος πρὶν εἰσελθῆ ἡ ἀρὰ τῆς ἀμαρτίας.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν πάσας ταύτας τὰς περιστάσεις, δυσκόλως δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι βραχύτερον τῶν δύο ἐτῶν χρονικὸν διάστημα θὰ ἔχη μεσολαβήσῃ εἰς τὴν ἀναμαρτητὸν αὐτὴν κατάστασιν. Τὸ μεταξὺ ὅθεν τοῦ τέλους τῶν ἑξ ἡμερῶν ἐτῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως μεσολαβοῦν διάστημα, ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μεταξὺ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς εἰσόδου τῆς ἀμαρτίας μεσολαβῆσαν χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἦν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀντιπροσωπευομένη ἐν τῷ Ἀδάμ, δὲν ὑπολογίζεται ὡς μέρος τῶν ἑξ ἡμερῶν τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κακοῦ. Αἱ ἑξ χιλιάδες ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἐπέτρεπεν εἰς τὸ κακὸν νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς μεγάλης ἐπτάδος ἢ Σαββατιαίας χιλιάδος, ἢ Καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς ἀμαρτίας εἰς τὸν κόσμον. Ἀφοῦ δὲ οἱ Καιροὶ τῆς Ἀποκαταστάσεως ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1874, ἀνάγκη πᾶσα ὅτι τότε ἔληξαν καὶ τὰ ἑξ χιλιάδες ἔτη τῆς βασιλείας τῆς ἀμαρτίας ἢ δὲ μεταξὺ τῆς χρονολογίας ταύτης καὶ τῆς εἰς τὸν Πίνακα τῆς χρονολογίας ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ παρουσιαζομένη διαφορά τῶν δύο ἐτῶν, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐν τῇ Ἑδὲμ περίοδον τῆς ἀναμαρτησίας, ἢ ὁποῖα πράγματι ἀνήκει εἰς τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐξ ἄλλου, ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἠδύνατο νὰ

φανῆ ὡς ἀσυμφωνία, ὡς ἀσυμβίβαστόν τι, — ὅτι δηλαδή ὁ Κύριος θὰ εἶνε παρὼν εἰς τὸ τέλος τοῦ 1874, καὶ μ' ὄλον τοῦτο οἱ Καιροὶ τῶν ἔθνῶν δὲν θὰ λήξωσιν εἰμὴ εἰς τὸ 1914 — εὐρίσκεται, ἀπεναντίας, ὡς διατελοῦν ἐν πληρεστάτῃ συμφωνίᾳ πρὸς ὅ,τι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτει ἡμῖν περὶ τῆς προετοιμασίας τῆς Μάχης τῆς Μεγάλης Ἡμέρας, καὶ ὡς ἀκριβῶς ἔχει προφητευθῆ ὑπὸ τοῦ Δανιήλ (β'. 44), ὅστις προεῖπε. «**Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων θέλει ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, καὶ αὕτη θέλει κατασυντριῖπει καὶ συντελέσει πάσας ταύτας τὰς βασιλείας**». Πρέπει, ὅθεν, νὰ εἶναι ἀκριβῶς ὡς εὐρομεν: ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνάγκη νὰ εἶναι παρὼν, νὰ δοκιμάσῃ τὰ ζῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, ἀνυψώσῃ, δοξάσῃ καὶ ἐνώσῃ αὐτοὺς μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, ἧς μέλλει νὰ ἐξασκηθῆ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος ('Αποκλ. ε'. 10, κ'. 6), καὶ θέσῃ εἰς κίνησιν τὰ ὀργανικὰ ἐκεῖνα αἷτια καὶ δυνάμεις, αἵτινες (καίτοι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς μηδεμίαν ἔχουσι συνείδησιν τοῦ πράγματος) θέλουσι φέρει εἰς πέρας τὰς διατάξεις αὐτοῦ — ἐκτελοῦσαι οὕτω τὸ μέρος των εἰς «τὴν μάχην τῆς μεγάλης ἡμέρας τοῦ Παντοδυνάμου» — ὑποσκάπτουσαι καὶ ἀνατρέπουσαι τελικῶς πάντα τὰ ἐνεσιῶτα «Χριστιανικὰ» λεγόμενα «Ἐθνη». Καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ Βασιλεῖαι τοῦ κόσμου, κατασυντριβόμεναι ὑπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, θέλουσι διατελεῖ ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τῶν ἀληθῶν αἰτίων τῆς πτώσεώς των, — μέχρις οὔ, κατὰ τὸ τέλος τῆς «ἡμέρας» ταύτης «τῆς ὀργῆς, θέλουσι διανοιχθῆ πλέον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας αὐτῶν, ὥστε θέλουσιν ἰδεῖ ὅτι νέα οἰκονομία καταστάσεως πραγμάτων ἔχει ἀνατοίλει, καὶ μάθωσιν ὅτι ὁ Ἐμμανουὴλ ἀνέλαβε πλέον τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ἤρχισε τὴν ἔνδοξον καὶ δικαίαν Αὐτοῦ βασιλείαν.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον πᾶσαι αἱ περὶ χρόνων καὶ καιρῶν πραγματευόμεναι προφητεῖαι δεικνύουσιν ἡμῖν τὸ ἔτος 1874, καὶ συγκειροῦνται πᾶσαι εἰς αὐτό, ὡς τὴν χρονολογίαν τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσίας, βεβαιουσαι ἡμᾶς περὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, ἰσάμεθα κατάπληκτοι πρὸ τῶν μαρτυριῶν καὶ ἀποδείξεων ἑτέρου τινὸς ζη-

ματος διότι, εἰδικά τινα σημεῖα, προλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὡς μέλλοντα νὰ προηγηθῶσι τῆς ἐλεύσεώς του, ἀναγνωρίζονται ἤδη εὐκρινῶς ὡς πραγματικῶς ἐκπληρωθέντα. Βλέπομεν δηλ. ὅτι ὁ ὑποσχεθεὶς Ἡλίας πράγματι ἦλθεν ὅτι αἱ διδασκαλίαι αὐτοῦ ἀπερρίφθησαν, ὡς προερρέθη, καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἀπομένει νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ καιρὸς τῆς μεγάλης θλίψεως. Ὁ προλεχθεὶς ἄνθρωπος τῆς Ἀνομίας, ὁ Ἀντίχριστος, ἐπίσης ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του, καὶ συνεπλήρωσε τὴν μακρὰν καὶ τρομερὰν αὐτοῦ βασιλείαν εἰς τὸν «ᾠρισμένον δὲ καιρὸν» ἀκριβῶς (εἰς τὸ 1799) ἢ ἐξουσία αὐτοῦ ἀφηρέθη ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ καθαρισμὸς ἐπίσης τοῦ Ἀγιαστηρίου ἐπιτελέσθη ὡς προεφητεύθη, καὶ εἰς ἐπαρκῆ πρὸ τοῦ 1874 χρόνον, ὅπως ἐτοιμάσῃ «λαὸν ἔτοιμον διὰ τὸν Κύριον» λαὸν εὐλαβῶς προσδοκῶντα τὴν ἔλευσίν του — ὡς ἀκριβῶς παρόμοιον τὸ ἔργον πρὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐλεύσεως προητοίμασε λαὸν ὅπως δεχθῆ αὐτὸν τότε.

Εὐρίσκομεν, ὡσαύτως, ὅτι ἡ χρονολογία 1874 συμφωνεῖ ἐπίσης πρὸς τὴν προφητείαν τοῦ Δανιήλ (ιβ'. 1.), ἣτις ὀρίζει τὴν ἔλευσιν ἢ ἔγερσιν τοῦ «Μιχαήλ» εἰς τὸν «Ἐσχατον Καιρὸν», — τοῦτέστιν, εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ 1799 καὶ 1914 χρονικὸν σημεῖον, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ αἰτία καὶ ὁ πρόδρομος τοῦ καιροῦ τῆς μεγάλης θλίψεως. Ὅποταν δὲ ἐβδομήκοντα καὶ πέντε ἔτη τῆς «Ἡμέρας αὐτῆς τῆς ἐτοιμασίας» ἐκαλλιέργησαν καὶ ἀνέπτυξαν τὰς καταλλήλους συνθήκας διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου, τότε ὁ Κύριος παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς — ἡσύχως, ἀθορύβως, ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐπιδείξεων, κατὰ «τὸν αὐτὸν τρόπον» ὡς ἀνελήφθη. Τὰ δὲ ὑπολειπόμενα τεσσαράκοντα ἔτη τῆς «Ἡμέρας τῆς Ἐτοιμασίας» — τριάκοντα καὶ πέντε ἐκ τῶν ὁποίων παρῆλθον ἤδη, θέλουσιν ἐπιτελέσει τὴν ἐν ἀτάσασιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ μεγάλη.

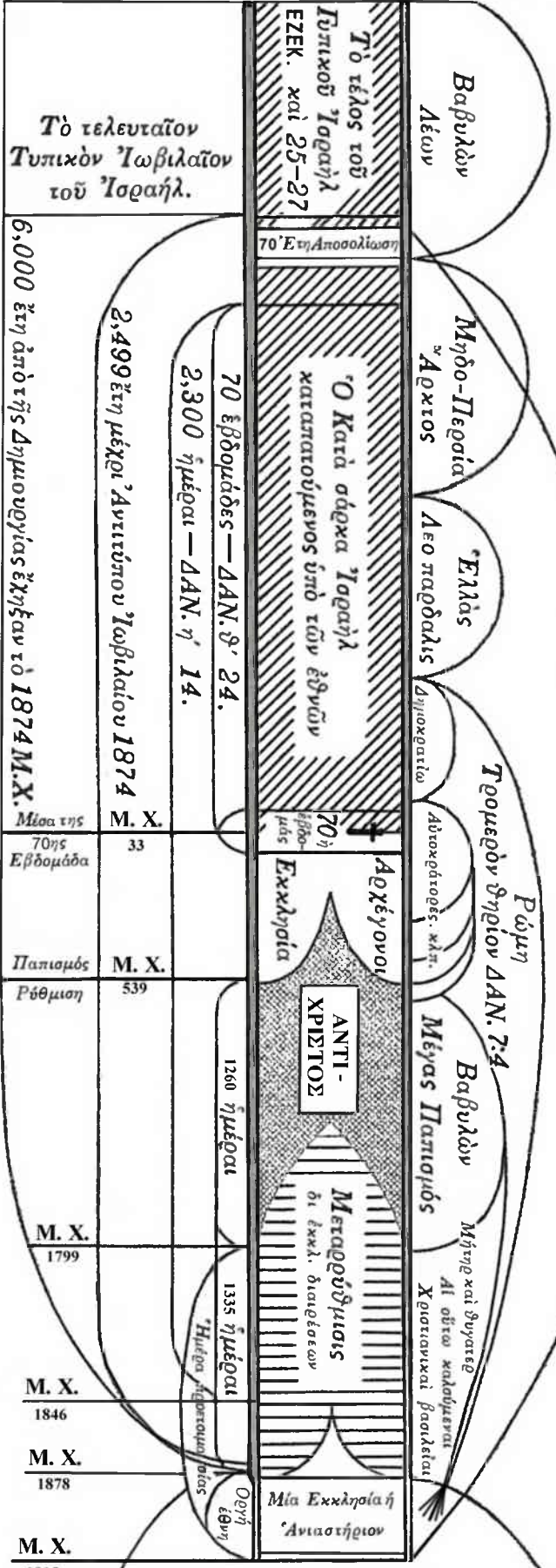
Ἡ συγκέντρωσις τῶν χρονολογικῶν προφητειῶν ἐπὶ τοῦ καιροῦ τοῦ θερῖσμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς βασιλείας Αὐτοῦ συνεχομένων ζητημάτων, θὰ ἀποβῆ μᾶλλον ἐντυπωτικὴ εἰς τὸν τοῦν δι' ἐπιμελοῦς καὶ ἐταστικῆς μελέτης τῶν εἰς τὰς ἐπομένας σελίδας παρατιθεμένων διαγραμμάτων, τὸ ἐν ἐκ τῶν ὁ-

«ΟΙ ΔΥΟ ΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ»

— ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΑΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ —

ΚΑΙΡΟΙ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΪΚΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ, ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ 1845 + 3 1/2 ἔτη		Ο ΙΟΥΔΑΪΚΟΣ ΘΕΡΙΣΜΟΣ 3 1/2 + 3 1/2 + 33 = 40 ἔτη	
Π. Χ. 1813	Μ. Χ. 33	Π. Χ. 1813	Μ. Χ. 33
Περίοδος τῆς ἐβραϊκῆς ἀπαρξέως τῶν υἱῶν Ἰακώβ, τοῦ ἐπονυμασθέντος Ἰσραήλ, χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ.		Ἡ εἰσοδος τοῦ Βασιλέως	
Μ. Χ. 29	Μ. Χ. 1874	Μ. Χ. 33	Μ. Χ. 1878
Περίοδος τῆς Χριστιανικῆς χάριτος καὶ τῆς ἀνω κλήσεως τῶν ποιτῶν, χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεσσίου μέχρι τῆς ἀποθνήσκουσας καὶ πτώσεως τῆς Βαβυλῶνος		Ἡ εἰσοδος τοῦ Βασιλέως	
Μ. Χ. 29	Μ. Χ. 1874	Μ. Χ. 36	Μ. Χ. 1881
Ἡ πτώσις τοῦ Ἰσραήλ — Ἡμέραι ἐκδικήσεως — Λουκ. κα'. 22 — Καίρὸς θλίψεως καὶ τελικῆς ἀνατροπῆς		Ἡ πτώσις τῆς Βαβυλῶνος — Ἡμέραι ἐκδικήσεως — Δανλ. ιβ'. 1 — Καίρὸς θλίψεως, ὅποια ποτὲ δὲν ἔ- γεινεν ἀφοῦ ὑ- πῆρξεν ἔθνος	
Μ. Χ. 70	Μ. Χ. 1915	Μ. Χ. 36	Μ. Χ. 1881

Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν - 2520 ἔτη

Διάγραμμα ἐστοχίας τῆς Ἐκκλησίας

ἐν τῇ σκέσει αὐτῆς

Πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν ἔθνῶν καὶ τὰς Προφητείας

ποιῶν δεικνύει τὰς παραλληλίας ἢ ἀντιστοιχίας τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ τύπου αὐτοῦ, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, καὶ τίνι τρόπῳ οἱ διάφοροι σημαντικοὶ χαρακτῆρες τοῦ θερισμοῦ αὐτοῦ δεικνύονται ὑπὸ τῶν μεγάλων προφητειῶν, ἐνῶ τὸ ἕτερον τῶν διαγραμμάτων αὐτῶν δεικνύει περιεκτικῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἐν τῇ σχέσει αὐτῆς πρὸς τὴν τυπικὴν καὶ πραγματικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ (τὴν τε Ἰουδαϊκὴν καὶ τὴν τοῦ Εὐαγγελίου), καὶ ἐκτίθησι τὰς εἰς αὐτὰς ἀναφερομένας προφητικὰς χρονικὰς καταμετρήσεις.

Τοιοῦτοτρόπως, λοιπόν, πᾶσαι αἱ ἀκτῖνες τῶν προφητειῶν συμπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ «Ἐσχάτου τούτου Καιροῦ», ἡ ἔστιά ἢ τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ ὁποίου εἶναι «Ὁ Θερισμὸς» — ὁ χρόνος τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἀπ' αἰῶνων ἐπαγγελθείσης Βασιλείας Του. Ὅποταν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῶν γεγονότων τούτων, τὰς καταπληκτικὰς οἰκονομικὰς μεταβολὰς, τὰς ὁποίας ταῦτα εἰσάγουσι, τὸ ποσὸν δὲ καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν προφητικῶν μαρτυριῶν, αἵτινες καταδεικνύουσι ταῦτα, καὶ ὅποταν βλέπωμεν πόσον ἐπιμελῶς ἐδιδάχθημεν καὶ παρηγγέλθημεν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς φανερώσεως Αὐτοῦ, οὕτως ὥστε οὐδὲν πρόσκομμα νὰ παρεντεθῆ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς παρ' ἡμῶν ἀναγνωρίσεως τῆς αρουσίας Αὐτοῦ, αἱ καρδίαι ἡμῶν χαίρουσι χαρὰν ἀνεκλάλητον. Ἀκριβῶς δεκαπλασίως μεγαλειτέρα μαρτυρίαπαρέχεται ἡμῖν ἤδη ἐνσχέσει πρὸς τὸ γεγονὸς τῆς δευτέρας Αὐτοῦ παρουσίας, παρ' ὅτι ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ἀρχικοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, καίτοι ἡ μαρτυρία ἐκείνη ἦτο ἐντελῶς ἐπαρκὴς τότε διὰ τοὺς «ἀληθῶ Ἰσραηλίτας», οἵτινες προσεδέχοντο, ἀνέμενον, τὴν παράκλησιν (παρηγορίαν) τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐπὶ δύο σχεδὸν χιλιάδας ἔτη, τὰ πάσχοντα, διωκόμενα, αὐτοθυσιαζόμενα, ἀφιερωμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ, μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου. Πιστοὶ Παῦλοι, ζηλωταὶ Πέτροι, πλήρεις ἀγάπης Ἰωάνναι, ἀφιερωμένοι Στέφανοι, εὐγενεῖς Μαρίαι, καὶ ἄβραι καὶ γενναιόδωροι Διάρθαι, μακρὰ σειρὰ γενναίων ὁμολογητῶν τῆς ἀληθείας, καὶ κινδύνῳ βασανιστηρίων καὶ θανάτου, καὶ πάσχοντες μάρ-

τυρες, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν πιστῶν πατέρων καὶ μητέρων καὶ ἀδελφῶν ἀνδρῶν καὶ ἀδελφῶν γυναικῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ, οἵτινες περιεπάτησαν ταπεινῶς μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς ὀλιγώτερον θυελλώδεις καιρούς, οὔτε αἰσχυρόμενοι οὔτε καὶ φοβούμενοι νὰ ὁμολογῶσι τὸν Χριστὸν καὶ φέρωσι τὸν ὄνειδισμόν Αὐτοῦ, οὔτε καὶ ἀποφεύγοντες νὰ γείνωσι κοινωνοὶ τῶν χάριν τῆς ἀληθείας Αὐτοῦ ὄνειδιζομένων (Ἑβρ. ι'. 33) — πάντες οὗτοι, ἀγωνισθέντες τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, κατέθεσαν τὴν πανοπλίαν των, ὅπως ἀναμείνωσι διὰ τὴν ἐπαγγελθεῖσαν αὐτοῖς ἀμοιβήν, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου των — Β'. Τιμοθ. δ'. 8.

Καὶ ἤδη Αὐτὸς ἦλθεν ! Ὁ Κύριος εἶναι πράγματι παρῶν ! Ὁ δὲ καιρὸς διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς βασιλείας του καὶ τὴν ἀνύψωσιν καὶ δοξασμὸν τῆς πιστῆς Αὐτοῦ νύμφης εἶναι ἤδη ἐγγύς. Αἱ ἡμέραι τῆς ὑπομονῆς διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἀνήνουςιν ἤδη εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἡ ἀπ' αἰῶνων προφητευθεῖσα μακαριότης τῶν ὑπομενόντων καὶ προσδοκόντων, εἶναι πλέον ἡμετέρα. Εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πίστεως ὁ Κύριος ἀποκαλύπτεται ἤδη διὰ τοῦ προφητικοῦ λύχνου (Β'. Πέτρ. α'. 19) πρὶν δὲ ὁ θερισμός λήξῃ τελείως, ἡ πίστις, καὶ αἱ παροῦσαι χαρὰι καὶ ἀπολαύσεις τῆς πίστεως, θὰ ὑποχωρήσωσι πρὸ τῶν ἐξάλλων χαρῶν τῆς τελείας καρποφορίας τῶν ἐλπίδων ἡμῶν, ὅποτε οἱ καταξιωθέντες θὰ ἔχωσι γείνει πλέον ὅμοιοι μὲ Αὐτὸν, καὶ θὰ ἴδωσιν αὐτὸν ὡς εἶναι, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

Ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ἐξεικονίζουσαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην παραβολὴν (Ματθ. κε'. 14 — 30), τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον γίνεται παρὰ τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν Αὐτοῦ, εἶναι νὰ καλέσῃ τοὺς δούλους αὐτοῦ καὶ θεωρήσῃ μετ' αὐτῶν λογαριασμόν. Θεωρῶν λογαριασμόν μετὰ τῶν δούλων, οἵτινες ἔκαμον πιστὴν χρῆσιν τῶν εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευθέντων ταλάντων, φροντίζοντες νὰ γνωρίζωσι καὶ ἐκτελῶσι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἡ παραβολὴ δεικνύει ὅτι ἕκαστος αὐτῶν, ἅμα ὡς ἐξετασθῆ καὶ δοκιμασθῆ, καλεῖται «νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου του», πρὶν λάβῃ τὴν εἰς αὐτὸν ὑποσχεθεῖσαν ἐξουσίαν. Ἦδη βλέπομεν τὴν παραβολὴν ταύτην ἐκπληρουμένην, καὶ τοῦτο

πρὶν ἀρχίσῃ ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ βασιλεία. Καὶ πρὶν ἀκόμη οἱ ἐχθροὶ νικηθῶσιν, εἰς ἕκαστον τῶν πιστῶν χορηγεῖται ἡ εὐκαιρία καὶ τὸ προνόμιον νὰ λάβῃ σαφῆ θεωρίαν καὶ ἀντίληψιν τῆς ἐρχομένης βασιλείας καὶ δόξης καὶ τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ἀνατελλούσης Χιλιετοῦς ἡμέρας. Ἡ θεωρία δ' αὕτη καὶ ἀπόλαυσις τῆς μετ' οὐ πολὺ ἐπιτελεσθησομένης μεγάλης ἀποκαταστάσεως δι' ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, μέσω τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δεδοξασμένης αὐτοῦ ἐκκλησίας, εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι λαμβάνουσι τὸ προνόμιον νὰ συμμετάσχωσιν.

Ἐνῶ δὲ οὕτω ἰσιτάμεθα ἐπὶ τῆς κορυφῆς οἴονεὶ τοῦ Φσαγά, καὶ θεόμεθα τὴν μεγάλην πρὸ ἡμῶν ἄποψιν, αἱ καρδίαι ἡμῶν ἀγαλλιῶνται ἐν τῷ μεγάλῳ σχεδίῳ τοῦ Κυρίου, μὲ χαρὰν ἀνεκκλάητον καίτοι δὲ κατανοοῦμεν τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐκκλησία διατελεῖ εἰσέτι ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ταπεινώσεώς της, καὶ ὅτι ἡ ὥρα τοῦ πραγματικοῦ αὐτῆς θριάμβου δὲν ἐπέστη εἰσέτι τελείως, ἐντούτοις, βλέποντες τὰς ἐνδείξεις τῆς ταχείας αὐτῆς προσεγγίσεως, καὶ διὰ πίστεως ἤδη διορῶντες τὴν παρουσίαν τοῦ Νυμφίου, ἀνυψοῦμεν τὰς κεφαλὰς ἡμῶν ἀγαλλόμενοι, γινώσκοντες ὅτι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν. Ὡ, ὅποτον πλήρωμα εὐλογίας καὶ ἀφορμὴν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Κύριον ἐμπεριλαμβάνει ἡ ἀλήθεια αὕτη! Ἐπ' ἀληθείας, ὁ Κύριος ἔθεσε νέον ἄσμα εἰς τὸ στόμα ἡμῶν. Εἶναι δὲ τοῦτο ὁ μέγας ἐκεῖνος ὕμνος, ἡ πρώτη στροφὴ τοῦ ὁποίου ἐψάλη ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἀγγέλων, κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ νηπίου Ἰησοῦ — « Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν ΧΑΡΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ, ἧς ἔσται παντὶ τῷ λαῷ. » Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ ἑναρμόνιος αὐτοῦ ἦχος θέλει μετ' οὐ πολὺ πληρώσει τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν μὲ αἰωνίαν μελωδίαν, καθ' ὅσον τὸ μακάριον ἔργον τῆς σωτηρίας — τῆς ἀποκαταστάσεως — τὸ ὅποτον ἔρχεται νὰ ἐπιτελέσῃ, βαίνει πρὸς τὴν ἑνδοξὸν αὐτοῦ κορυφῶσιν.